

וְרָצָה בְּנוֹ וְכוּ', קדוש זה הוא
במשקל אחד כנגד עדות
האמונה, והם שלשים וחמש
תבות אחרות, כמו שיש בויכוח.
הפל עולה לשבעים תבות
להתעטר בהם שבת של ערב
שבת. אשרי חלקו של אדם שיכונן
רצונו לדברים הללו לכבוד
רבנו.

קדוש היום, הרי פשוהו בורא
פרי הגפן, ולא יותר. שהרי היום
עומד לקדש אותו. מה שאין פן
בלילה, שאנו צריכים לקדש אותו
בדברים הללו, כמו שבארנו. ולא
מתקדש הלילה הזה, אלא רק
בעם הקדוש למטה, כששורה
עליהם אותה רוח עליונה. ואנו
צריכים לקדשו ברצון הלב, ולכונן
הדעת לזה.

והיום מקדש אותו, וישראל
מקדשים בתפלות ובקשות
ומתקדשים בקדשתו ביום הזה.
אשרי ישראל העם הקדוש
שירשו יום הזה נחלת ירשה
לעולמים.

אחר שיוצאת שבת, צריך אדם
להבדיל בין קדש לחל. למה?
שהרי נתנה רשות לממנים
שלמטה לשלט על העולם, ובכל
מעשי העולם להראות יחוד
במקום קדוש, בקדשה עליונה,
ולהפריד למטה מיחוד העליון,
ולברך על מאורי האש.

משום שכל האשים האחרים
נטמנו ונגנזו ביום השבת, פרט
לאש אחת של קדשה עליונה
שנגלתה ונכללה בקדשת השבת.
וכשהאש הזו מתגלה, כל יתר
האשיות נטמנות ונגנזות לפניה.
והאש הזו היא של עקדת יצחק,
שלוהטת על גבי המזבח. משום
כך צריך לברך על מאורי האש.

מדבחה. בגין כך, בעי לברכא על נהורא דאשא. והאי אשא, לא בעי

קידושא איהו בחד מתקלא, לקבל סהדוּתא
דמהימנותא, ואינון תלתין וחמש תיבין
אחרנין, כמה דאית בויכוח. כלא סלקין
לשבעין תיבין, לאתעטרא בהו שבת, דמעלי
שבתא. זפאה חולקיה דבר נש, דיכוון
רעותיה למלין אלין, ליקרא דמאריה.

קידושא דיומא, הא אוקמוה בורא פרי הגפן,
ולא יתיר. דהא יומא קאים לקדשא
ליה, מה דלית הכי בליליא, דאנן צריכין
לקדשא ליה, בהני מלין, כמה דאוקימנא.
ולא אתקדש האי ליליא, אלא בעמא קדישא
לתפא, פד שריא עלייהו ההוא רוחא עלאה.
ואנן בעינן לקדשא ליה ברעותא דלבא,
לכוונא דעתא להאי.

ויומא איהו קא מקדשא ליה. וישראל מקדשי
בצלותין ובעותין, ומתקדשין
בקדושתיה, בהאי יומא. זפאין ישראל, עמא
קדישא, דאחסינו יומא דא, אחסנת ירותא
לעלמין.

לבתר דנפיק שבתא, בעי בר נש לאפרשא,
בין קדש לחול. אמאי. דהא אתיהיב
רשו לממנן דלתפא לשלטאה על עלמא,
ובכל עובדין דעלמא, לאחזאה יחודא, באתר
קדישא, בקדושה עלאה, ולאפרשא לתפא
מיחודא עלאה, (דף ר"ז ע"ב) ולברכא על נהורא
דאשא.

בגין דכל אשין אחרנין, אתטמרו ואתגניזו
ביומא דשבתא, פר אשא חד דקדושה
עלאה, דאתגליא ואתפלילא בקדושא
דשבתא. וכד האי אשא אתגליא, כל אשין
אחרנין אתטמרו, ואתגניזו קמיה. והאי אשא,
איהי דעקידה דיצחק, דאתלהטא על גבי
מדבחה. בגין כך, בעי לברכא על נהורא דאשא. והאי אשא, לא בעי